

חֲסִידֵיךָ, הֲכִי הוּא וְדָאֵי, לְקַבֵּל אֵינּוֹן זַפְאִין, שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא טוֹב. וְלֹא לְקַבְּלֵי חֲזִיבֵיָא, דְמַבְזִין לֵיהּ בְּכָל יוֹמָא וְלֹא מִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרֵייתָא. אָמַר לֵיהּ, יֵאוּת הוּא. אָבֵל מְלֵה שְׂמַעְנָא מִבְּתַר כּוּתְלָא, וּמִסְתַּפִּינָא לְגַלְאָה. אָמְרוּ לֵיהּ רַבֵּי חֲזִיָא וְרַבֵּי יוֹסִי, אֵימָא מִלְךְ, דְּאוּרֵייתָא לָאו אֵיהוּ יְרוּתָא לְאַתְרַּחְד.

אָמַר לוֹן, יוֹמָא חַד הוּינָא אָזִיל לְלוּד, עֲאֻלְנָא לְמִתָּא, וְאִסְמַכְנָא גְרַמָּאֵי בְּתַר כּוּתְלָא חַד, וְרַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי הָוָה בְּהַהוּא בֵּיתָא, וְשְׂמַעְנָא מִפּוּמִיָּה הָאֵי קָרָא, אוֹדְךָ לְעוֹלָם כִּי עֲשִׂיתָ. אוֹדְךָ, דְּוֹד הַמְּלֶךְ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם (לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא) אָמְרוּ, עַל הַהוּא עוֹלָם בְּתַרְאָה, דְּאֵיהוּ עֶבֶד דְּדוֹד מְלַכָּא אַחִיד בֵּיהּ בְּהַהוּא עוֹלָם, וּבֵיהּ יָרִית מְלָכוּתָא. וְאַקְוָה שְׂמָךְ כִּי טוֹב, דָּא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּיַחְוּדָא דְהָאֵי עֲלָמָא דְאַקְרִי טוֹב. אֵימַתִּי אַקְרִי טוֹב. נִגְדַּח חֲסִידֵיךָ. מָאן אֵינּוֹן חֲסִידֵיךָ.

אֲלֵא אֵית חֲסֵד וְאֵית חֲסֵד, וְאַלִּין אַקְרוּן חֲסֵדֵי דְוֹד הַנְּאֻמָּנִים. וְכַד אֵלִין חֲסֵדֵי דְוֹד אַתְמַלְיִין מֵהַהוּא טִיבּוּ דְנִגְיָדוּ דְעַתִּיקָא קְדִישָׁא, כְּדִין אַקְרִי יְסוּד טוֹב. כְּדִין אֲשַׁתְּכַח טוֹב לְגַבְיֵיהוּ. דְהָא (ס"א כד אשתכח כמה דאיהו ביה) כְּמָה דְאֲשַׁתְּכַח דְאֵיהוּ בֵּיהּ, הֲכִי אֵיהוּ מִבְּסָם לְהָאֵי עֲלָמָא בְּתַרְאָה. וְכֵלָא אֲשַׁתְּכַח בְּבִרְכָה, וְעַל דָּא דְוֹד הָוָה מְחַכָּה לְהָאֵי דְרַגָּא, דְנִהִיר לְהָאֵי עוֹלָם דְאֵיהוּ אַחִיד בֵּיהּ.

כְּדִין אֵלִין הֲכִי שְׂמַעְנָא לוֹן, אָבֵל לֹא יְדַעְנָא מָאֵי הוּא. אָתוּ רַבֵּי חֲזִיָא וְרַבֵּי יוֹסִי וְנִשְׁקוּ לֵיהּ בְּרִישִׁיָּה. אָמַר רַבֵּי (דף כא ע"ב) חֲזִיָא, מָאן חָפִי עֵינִיךָ בְּעַפְרָא רַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, דְאֵנַת בְּאַתְרֶךָ וְאֵנַת מְרַעִישׁ טוּרְיָא עֲלָאֵי, וְאַפִּילוּ צְפוּרֵי שְׂמִיָּא וְכֵלָא חֲדָאן בְּמַלּוּלְךָ וְוִי לְעֲלָמָא בְּהַהִיא שְׁעַתָּא כַּד תִּסְתַּלַּק מִנֵּיהּ.

שְׂמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא טוֹב, וְלֹא כְּנֶגֶד הַרְשָׁעִים שְׂמֻבְזִים אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם וְאֵינִם עוֹסְקִים בְּתוֹרָה. אָמַר לוֹ, זֶה יָפֵה, אָבֵל שְׂמַעְתִּי דְבַר מְאַחֲרֵי הַכְּתָל, וְאֵנִי פוֹחֵד לְגַלּוֹת. אָמְרוּ לוֹ רַבֵּי חֲזִיָא וְרַבֵּי יוֹסִי, אָמַר דְּבַרְךָ, שְׂתוֹרָה אֵינָה יִרְשָׁה לְמָקוֹם אַחַד.

אָמַר לָהֶם, יוֹם אַחַד הֵייתִי הוֹלֵךְ לְלוּד וְנִכְנַסְתִּי לְעִיר, וְסַמַּכְתִּי אֶת עַצְמִי אַחַר כְּתָל אַחַד, וְרַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי הָיָה בְּאוֹתוֹ הַבַּיִת, וְשְׂמַעְתִּי מִפִּיו אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה, אוֹדְךָ לְעוֹלָם כִּי עֲשִׂיתָ. אוֹדְךָ, דְּוֹד הַמְּלֶךְ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם (לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא) אָמְרוּ עַל אוֹתוֹ עוֹלָם אַחֲרוֹן, שֶׁהוּא עֹשֶׂה שְׂדוּד הַמְּלֶךְ אַחוּז בּוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם, וְכוּ יִרַשׁ אֶת הַמְּלָכוּת. וְאַקְוָה שְׂמָךְ כִּי טוֹב - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיַחְוּד שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה שְׂנִקְרָא טוֹב. מִתִּי נִקְרָא טוֹב? נִגְדַּח חֲסִידֵיךָ. מִי הֵם חֲסִידֵיךָ?

אֲלֵא יֵשׁ חֲסֵד וְיֵשׁ חֲסֵד, וְאַלוּ נִקְרָאוּ חֲסֵדֵי דְוֹד הַנְּאֻמָּנִים. וְכִשְׁחֲסֵדֵי דְוֹד הַלְלוּ מִתְמַלְאִים מְאוּתוֹ טוֹב שְׂשׁוּפֵעַ שֶׁל הָעַתִּיק הַקְּדוֹשׁ, אֲזִי נִקְרָא הַיְסוּד טוֹב, אֲזִי נִמְצָא לָהֶם טוֹב. שְׁהִירִי כְּמוֹ שְׂנַמְצָא שֶׁהוּא בּוֹ, כִּף הוּא מִבְּשָׂם אֶת הָעוֹלָם הָאַחֲרוֹן הַזֶּה, וְהַכֵּל נִמְצָא בְּבִרְכָה, וְעַל כֵּן דְוֹד הָיָה מְחַכָּה לְדַרְגָּה הַזֹּאת שְׂמֵאִירָה לְעוֹלָם הַזֶּה שֶׁהוּא אַחוּז בֵּיהּ.

הַדְּבָרִים הַלְלוּ, כִּף שְׂמַעְתִּי אוֹתָם, אֲלֵא שְׂלֵא יְדַעְתִּי מֵהַ זֶה. כָּאוּ רַבֵּי חֲזִיָא וְרַבֵּי יוֹסִי וְנִשְׁקוּ אוֹתוֹ בְּרֵאשׁוּ. אָמַר רַבֵּי חֲזִיָא, מִי מְכַסֶּה עֵינֶיךָ בְּעַפְרָא, רַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, שְׂאֵתָה בְּמִקוּמְךָ וְאַתָּה מְרַעִישׁ הַהָרִים הָעֲלִיוֹנִים, וְאַפְלוּ צְפָרִי הַשָּׁמַיִם וְכֻלָּם שְׂמַחִים בְּדַבְּרוּךְ. אוֹי לְעוֹלָם בְּאוֹתָהּ שְׁעָה כְּשֶׁתִּסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ.

עוד פתח ואמר אותו האיש, הרי
שדבר אחר שמעתי ממנו באותה
שעה בפסוק שכתוב (דניאל ט)
ועתה שמע אלהינו אל תפלת
עבדך ואל תחנוניו וגו' למען
אדני. ואמר כך, אם השם הזה
מעלה (למעלה) מהכל - יפה הוא.
שכך אומרים, עושה למען
המלך. אבל השם הזה הרי ידוע
שהוא מקום של בית דין, שממנו
יוצא דין לעולם. מי ראה
שאומרים למלך עשה למען
עבדך, או בשביל דבר קטן מפרך?
א"ל כך צריך, שהשם הזה מתקן
את בית המלך ובית המקדש
למטה, וזה אחוז בזה, משום
שנקשר זה בזה. וכשהמקדש
למטה עומד במקומו, השם הזה
למעלה עומד במקומו, וזהו כמי
שאומר למלך: בנה את הבית
הזה ואת ההיכל הזה כדי
שהגבירה לא תמצא יושבת
מחוץ להיכלה. אף כאן - והאר
פניך על מקדשך השמים למען
אדני. מה הטעם למען אדני?
שלא ימצא מחוץ למדורו.

המהו רבי חייא ורבי יוסי,
ושמחו באותו לילה. אחר
שאכלו, פתח חברו הסוחר ואמר,
אמר לפניהם דבר אחד
שהתעסקתי בו היום הזה, הפסוק
הזה שכתוב (תהלים טו) מזמור לדוד
בהיותו במדבר יהודה. דוד אמר
שירה פשהיה בורח מחמיו, למה
אמר אלהים אלי אתה אשחרך
צמאה לך נפשי וגו'. אלהים אלי
אתה, שהרי בגבורה אחוזה
תמיד. אשחרך, וכי איך כול דוד
לשחר את הקדוש ברוך הוא
בארץ רחוקה, וגרש מהארץ
שבה שרויה השכינה?

א"ל, אף על גב שגרש משם,
לא עזב את שלו לשחר את
הקדוש ברוך הוא. ואני שמעתי,

הו פתח ואמר ההוא גברא, הא מלה אחרא
שמענא מניה בההיא שענתא, בקרא
דכתיב, (דניאל ט) ועתה שמע אלהינו אל תפלת
עבדך ואל תחנוניו וגו' למען אדני. ואמר
הכי, אי שמא דא מעליא (נ"א לעילא) מפלא,
שפיר הוא, דהכי אמרין עביד בדיל מלפא.
אבל שמא דא, הא ידיע דהוא אתר בי דינא,
דמניה נפיק דינא לעלמא. מאן חמא דאמרין
למלפא, עביד בגין עבדך, או בגין מלה זעירא
מנה.

א"ל הכי אצטריך, דשמא דא אתקין ביתא
למלפא, ובי מקדשא לתתא, ודא אחיד
בדא, בגין דאתקשר דא בדא. וכד מקדשא
לתתא קאים בקיומיה, האי שמא לעילא קאים
בקיומיה. ודא הוא כמאן דאמר למלפא בני
ביתא דא, והיכלא דא, בגין דלא ישתכחת
מטרוניתא דיתבא לבר מהיכלה. אוף הכא,
(דניאל ט) והאר פניך על מקדשך השמים למען
אדני. מאי טעמא למען אדני. דלא ישתכח
לבר מן דיוריה.

תווחו רבי חייא ורבי יוסי, וחדו בההוא ליליא.
פתר דאכלו, פתח חבריה טייעא ואמר,
אימא קמייכו מלה חד, דאשתדלנא ביה האי
יומא, האי קרא דכתיב, (תהלים טו) מזמור לדוד
בהיותו במדבר יהודה, דוד אמר שירתא, פד
הזה עריק מחמיו, אמאי אמר (תהלים טו) אלהים
אלי אתה אשחרך צמאה לך נפשי וגו'. אלהים
אלי אתה, דהא בגבורה אחידא תדירא.
אשחרך, וכי דוד הוה יכיל לשחרא ליה
לקודשא ברוך הוא, בארעא רחיקא, ואתתריך
מארעא דשכינתא שריא.

א"ל, אף על גב דאתתריך מתמן, לא שביק
דידיה לשחרא ליה לקודשא ברוך הוא.

וְאֵנָּא שְׁמַעְנָא, אֲשַׁחֲרֶךָ: כַּמָּאן דְּאָמַר, אִיזִיל
 לְאַתְחִזָּא קַמָּךְ, בַּר דְּלֹא יְכִילָנָא. כִּן אֲשַׁחֲרֶךָ,
 בַּר דְּאֵנָּא לְבַר מְאָתַר דְּשְׁכִינְתָּא שְׂרִיא. צְמָאָה
 לָךְ נִפְשִׁי, דְּהָא נִפְשָׁאֵי וְגוֹפָא דִּילִי תְּאִיבִין
 לְגַבְךָ, לְאַתְחִזָּא קַמָּךְ, וְלֹא יְכִילָנָא, בְּגִין
 דְּאֵנָּא בְּאַרְץ צִיָּה וְעֵיף בְּלִי מַיִם, דְּהָא אֲרִץ
 צִיָּה וְעֵיף אֲקָרִי לְבַר מְאָתַר דְּשְׁכִינְתָּא שְׂרִיא.
 בְּגִין דְּמַיִם חַיִּים לֹא שְׁכִיחַ הָכָא. וּמָאן אֵינוּן
 מַיִם חַיִּים. דָּא שְׁכִינְתָּא, דְּכֶתִיב בָּהּ (בראשית כו)
 בְּאֵר מַיִם חַיִּים, וְעַל דָּא אֲרִץ צִיָּה וְעֵיף בְּלִי
 מַיִם כְּתִיב.

אָמְרוּ רַבֵּי חֲזִיָּא וְרַבֵּי יוֹסִי, וְדָאֵי אוֹרְחָא תְּקִינָא
 קַמָּן, עָאלוּ לְמַעְרְתָּא וְדַמְכוּ. בְּפִלְגוּ
 לִילֵיא, שְׁמַעוּ קֶל חֵיוֹתָא בְּמַדְבְּרָא דְנִהְמִי.
 אַתְעֵרוּ. אָמַר רַבֵּי חֲזִיָּא, הָא עֵידֵן הוּא לְסִייעָא
 לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, דְּהִיא מְשַׁבַּחַת לְמַלְכָּא. אָמְרוּ,
 כֹּל חַד וְחַד לִימָא מְלָה מְמַה דְּשְׁמַע וְיַדַּע
 בְּאוֹרֵייתָא, יִתְבוּ כְּלָהוּ.

פְּתַח רַבֵּי חֲזִיָּא וְאָמַר, (תהלים כב) לְמַנְצֵחַ עַל אֵילַת
 הַשַּׁחַר מִזְמוֹר לְדָוִד. מָאן אֵילַת הַשַּׁחַר.
 דָּא כְּנַסַת יִשְׂרָאֵל. דְּאֲקָרִי (משלי ה) אֵילַת אֲהָבִים
 וְיַעֲלַת חַן. וְכִי אֵילַת הַשַּׁחַר, וְלֹא כָּל יוֹמָא.
 אֵלָא, אֵילַת: מַהֲהוּא אַתְרַ, דְּאֲקָרִי שַׁחַר כְּמָה
 דְּאַתְרַ אָמַר (הושע ו) כְּשַׁחַר נִכּוֹן מוּצָאוּ, וְדָוִד
 מְלַכָּא עַל כְּנַסַת יִשְׂרָאֵל קָאמַר דָּא, דְּהָא לֹא
 אֲמַרְהָ כְּנַסַת יִשְׂרָאֵל דָּא (ס"א דְּאֲקָרִי אֵילַת אֲהָבִים וְיַעֲלַת
 חַן וְהִיא אֲרִיָּא מַהֲהוּא אַתְרַ דְּאֲקָרִי שַׁחַר כְּמָה דְּאַתְרַ אָמַר כְּשַׁחַר נִכּוֹן מוּצָאוּ
 וְדָוִד מְלַכָּא עַל כְּנַסַת יִשְׂרָאֵל קָאמַר דָּא) מְשַׁמַּע דְּכֶתִיב עַל
 אֵילַת הַשַּׁחַר.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְרַמְשׁ לִילֵיא, פְּתַחִין סְתִימִין
 דְּעֵלָאֵי וְתַתָּאֵי מְשַׁתְּפַחִי (ס"א מְשַׁתְּפַחִי). וְכָל
 אֵינוּן רְחִיקִין, מְתַעֲרִין וְאִזְלִין וְשַׁטְאֵן כָּל
 עֲלָמָא, וּמְהַדְרִין עַל גּוֹפֵי בְּנֵי נִשְׂאָ, וְסַחֲרִי

אֲשַׁחֲרֶךָ - כַּמֵּי שְׂאוּמַר, אֵלֶיךָ
 לְהִרְאוֹת לְפָנֶיךָ, רַק שְׂלֵא יְכַלְתִּי.
 כִּן אֲשַׁחֲרֶךָ, רַק שְׂאֵנִי מַחוּץ
 לְמַקּוֹם שְׁשֵׁם שׁוֹרָה שְׁכִינָה.
 צְמָאָה לָךְ נִפְשִׁי, שְׁהִרִי נִפְשִׁי
 וְגוֹפִי מִשְׁתּוֹקְקִים אֵלֶיךָ לְהִרְאוֹת
 לְפָנֶיךָ, וְלֹא יְכַלְתִּי, כִּי אֲנִי בְּאַרְץ
 צִיָּה וְעֵיף בְּלִי מַיִם, שְׁהִרִי אֲרִץ
 צִיָּה וְעֵיף נִקְרָא מַחוּץ לְמַקּוֹם
 שְׁשׁוֹרָה שְׁכִינָה, מִשׁוּם שְׁמַיִם
 חַיִּים אֵין מְצוּיִים כָּאן. וּמִי הֵם
 הַמַּיִם הַחַיִּים? זֶה שְׁכִינָה, שְׁכִינָה
 בָּהּ (בראשית כו) בְּאֵר מַיִם חַיִּים, וְעַל
 זֶה אֲרִץ צִיָּה וְעֵיף בְּלִי מַיִם כְּתוּב.
 אָמְרוּ רַבֵּי חֲזִיָּא וְרַבֵּי יוֹסִי, וְדָאֵי
 שְׁהַדְרֶךָ תְּקִינָה לְפָנֵינוּ. נִכְנְסוּ
 לְמַעְרָה וְיִשְׁנוּ. בְּחֻצוֹת הַלֵּילָה
 שְׁמַעוּ אֶת קוֹל חֵיוֹת הַמַּדְבָּר
 שְׁנוֹהֲמוֹת. הַתְעוֹרוּ. אָמַר רַבֵּי
 חֲזִיָּא, הִרִי עַת הִיא לְסִיעָא לְכַנְסַת
 יִשְׂרָאֵל שְׁמַשְׁבַּחַת אֶת הַמֶּלֶךְ.
 אָמְרוּ, כֹּל אַחַד וְאַחַד יֹאמַר דְּבַר
 מְמַה שְׁשַׁמַּע וְיַדַּע בְּתוֹרָה. יִשְׁבוּ
 כָּלֵם.

פְּתַח רַבֵּי חֲזִיָּא וְאָמַר, (תהלים כב)
 לְמַנְצֵחַ עַל אֵילַת הַשַּׁחַר מִזְמוֹר
 לְדָוִד. מִי זֶה אֵילַת הַשַּׁחַר? זֶה
 כְּנַסַת יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָאת (משלי ה)
 אֵילַת אֲהָבִים וְיַעֲלַת חַן. וְכִי אֵילַת
 הַשַּׁחַר, וְלֹא בְּכָל הַיּוֹם? אֵלָא
 אֵילַת, מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא
 שַׁחַר, כַּמּוֹ שְׁנִקְרָא (הושע ו) כְּשַׁחַר
 נִכּוֹן מוּצָאוּ. וְדָוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֶת
 זֶה עַל כְּנַסַת יִשְׂרָאֵל, שְׁהִרִי לֹא
 אָמַרְהָ כְּנַסַת יִשְׂרָאֵל אֶת זֶה (שְׁנִקְרָא
 אֵילַת אֲהָבִים וְיַעֲלַת חַן, וְהִיא בָּאָה מֵאוֹתוֹ מְקוֹם
 שְׁנִקְרָא שַׁחַר, כַּמּוֹ שְׁנִקְרָא (הושע ו) כְּשַׁחַר נִכּוֹן
 מוּצָאוּ, וְדָוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֶת זֶה עַל כְּנַסַת
 יִשְׂרָאֵל), מְשַׁמַּע שְׁכִינָה עַל אֵילַת
 הַשַּׁחַר.

בֵּא רְאָה, בְּשַׁעֲתָא שְׁיִוְרַד הַלֵּילָה,
 פְּתַחִים הַסְתּוּמִים שְׁל עֲלִיוֹנִים
 וְתַתְּחוֹנִים נְמַצָּאִים (שׁוֹכְכִים), וְכָל
 אוֹתָם רְחוּקִים מְתַעוֹרְרִים

והולכים ושטים בכל העולם, ומחזרים על גופות בני אדם וסוככים למקומותיהם ולמטותיהם, ורואים את דיוקן המלך הקדוש ופחדים, שהרי התחזקו במטותיהם בדברי השם הקדוש. ובני אדם, נשמותיהם עולות כל אחת ואחת כראוי לה, והרי פרושה. אשרי חלקם של הצדיקים שנשמותיהם עולות למעלה ולא מתעכבות במקום אחר שלא צריך.

בשנחלק הלילה, הכרוז עומד ומכריז, ונפתחים הפתחים. אז רוח אחת של צפון מתעוררת ומקישה בכנור דוד, ומנגן מאליו, ומשבת את המלך, והקדוש ברוך הוא משתעשע עם הצדיקים בגן עדן.

אשרי חלקו של מי שמתעורר באותו זמן ועוסק בתורה, וכל מי שעומד באותו זמן ועוסק בתורה, נקרא חברו של הקדוש ברוך הוא ונכנסת ישראל, ולא עוד, אלא שאלו נקראים אחים ורעים שלו, שכתוב (תהלים קפב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך. ונקראים חברים של המלאכים העליונים והמחנות העליונים, שכתוב (שיר ח) חברים מקשיבים לקולך.

בשבא היום, הכרוז עומד ומכריז, ונפתחים של צד דרום נפתחים, ומתעוררים פוככים ומזלות, ונפתחי הרחמים נפתחים, והמלך יושב ומקבל תשבחות. אזי כנסת ישראל נוטלת את אותם דברים ועולה, וכל אותם חברים אחרים בכנפיה, ודבריהם באים ושורים בחיק המלך. אז מצוה המלך לכתב את כל אותם הדברים.

ובספר פתויים כל אותם בני היכלו, וחוט של חסד נמשך עליהם, שמאותו חוט מתעטר אדם

לא תרייהו ולערסייהו. וחמאן דיוקנא דמלכא קדישא, ומסתפי. דהא אתקפו בערסייהו במלי דשמא קדישא. ובני נשא, נשמתיהון סלקין כל חד וחד פדחזי ליה, והא אוקמוה. זפאה חולקיהון דצדיקייא, דנשמתיהון סלקין לעילא, ולא מתעכבי באתר אתרא דלא אצטריף.

בר אתפלג ליליא, פרוזא קאים וכריז, ופתחין פתיחו. כדין רוחא חד דסטור צפון אתער, ואקיש (דף כ"ב ע"א) בכנור דדוד, ומנגן מאליו. ושבת למלכא, וקודשא בריך הוא משתעשע בצדיקייא בגנתא דעדן.

זפאה חולקיה מאן דאתער בההוא זמנא ואשתדל באורייתא, וכל מאן דקאים בההוא זמנא ואשתדל באורייתא, אקרי חבריה דקודשא בריך הוא ונכנסת ישראל. ולא עוד, אלא דאלין אקרין אחים ורעים ליה. דכתיב, (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך. ואקרין חברים בהדי מלאכין עלאין, ומשריין עלאין, דכתיב, (שיר השירים ח) חברים מקשיבים לקולך.

בר אתי יממא, פרוזא קאים וכריז, ופתחין דסטור דרומא אתפתחו. ומתעריין פככים ומזלות, ופתחין דרחמין אתפתחו. ומלכא יתיב וקביל תשבחין. כדין כנסת ישראל נטלא לאינון מלין וסלקא. וכל אינון חברים אחידן בגדפהא, ומלייהו אתיין ושריין בחיקא דמלכא. כדין פקיד מלכא, למכתב כל אינון מלין.

ובספר פתיבו כל אינון בני היכליה, וחוטא דחסד אתמשך עלייהו, דמההוא